

Seria DUNE:

Dune
Mântuitorul Dunei
Copiii Dunei
Împăratul-Zeu al Dunei
Ereticii Dunei
Canonicatul Dunei

FRANK HERBERT
COPIII
DUNEI

Ediția a VI-a

Traducere din limba engleză
ION DORU BRANA

FRANK HERBERT (1920–1986) este unul dintre cei mai cunoscuți și mai apreciați scriitori SF din lume. Opera lui se numără printre scrierile clasice din literatura științifico-fantastică. Romanul *Dune*, primul din seria omonimă, este cel mai bine vândut roman SF din toate timpurile. A fost publicat serializat în revista *Analog*, între anii 1963 și 1965, câștigând Premiul Nebula și Premiul Hugo (1965). Cartea a cucerit imediat și critica de specialitate, și publicul larg, devenind din ce în ce mai populară. După *Dune*, au urmat romanele *Mântuitorul Dunei* (1969) și *Copiii Dunei* (1976), care a devenit primul hardcover bestseller din istoria literaturii SF. Seria a continuat cu *Împăratul-Zeu al Dunei* (1981), *Ereticii Dunei* (1984) și *Canonicatul Dunei* (1985). În 1984, a ajuns pe marile ecrane filmul *Dune*, regizat de David Lynch și produs de Universal Pictures, iar mai târziu seria a stat la baza mai multor ecranizări. După moartea autorului, care plănuia să continue cu un alt roman, Brian Herbert și Kevin J. Anderson aveau să continue opera lui Frank Herbert scriind seriile PRELUDE TO DUNE (*House Atreides* – 1999, *House Harkonnen* – 2000, *House Corrino* – 2001), LEGENDS OF DUNE (*The Butlerian Jihad* – 2002, *The Machine Crusade* – 2003 și *The Battle of Corrin* – 2004) și HEROES OF DUNE (*Paul of Dune* – 2008, *The Winds of Dune* – 2009, *Sisterhood of Dune* – 2012).

ARMADA

„Învățăturile lui Muad'Dib au devenit terenul de joc al dogmaticilor, al superstițioșilor și al depravaților. Ceea ce ne-a învățat Muad'Dib este un mod de viață echilibrat, o filozofie care îngăduie omului să înfrunte problemele unui Univers aflat în permanentă schimbare. Ceea ce ne-a spus el este că omenirea continuă să evolueze, conform unui proces care nu va lua sfârșit niciodată. Și ne-a mai spus că această evoluție se supune unor principii schimbătoare, cunoscute doar de eternitate. Pot, oare, niște raționamente denaturate să dispună de o asemenea esență?”

Cuvinte ale mentatului Duncan Idaho

O pată de lumină apăru pe covorul gros, roșu, care acoperea solul stâncos al grotii. S-ar fi zis că lumina nu avea o sursă anume, că exista doar în urzeala roșie din fibră de mirodenie. Era un cerc iscoditor, cu diametrul de vreo doi centimetri, ce se mișca de colo până colo, deformându-se uneori, devenind oval. Întâlnind marginea verde-închis a unui culcuș, pata se ridică brusc și se prelinse peste o pătură verde.

Pătura acoperea un copil cu părul roșcat, a cărui față vădea încă, în jurul gurii generoase, rotunjimi de prunc – un chip care n-avea nimic din tradiționala slăbiciune ascetică a fremenilor, dar nici nu era umflat de apă, ca al celor străini de această lume.

Când pata de lumină trecu peste pleoapele închise, copilul tresări. Lumina se stinse.

Acum, nu se mai percepea decât o respirație regulată și, răzbătând slab, de departe, clipocitul liniștitor al picăturilor de apă care cădeau în bazinul capcanei de vânt, sus de tot, deasupra cavernei.

Lumina reveni, un pic mai mare, parcă mai vie. De această dată, i se deslușea sursa, ca și mișcările ce-o orientau. O siluetă cu glugă se contura în cadrul arcuit al pasajului de la capătul încăperii. Din nou, pata de lumină se prelinse prin cameră, tatonând, căutând. Părea, în același timp, amenințătoare, nervoasă, nemulțumită. Evită copilul adormit, poposi o clipă pe grilajul de aerisire dintr-un colț al tavanului, scotoci printre faldurile draperiilor în auriu și verde, care mascau pereții de stâncă.

Apoi, pentru a doua oară, lumina dispăru. Cu un foșnet indiscret, de stofă, silueta se deplasă și se opri lângă unul dintre montanții arcadei. Din această clipă, orice membru al sietchului Tabr nu s-ar mai fi îndoit că silueta era a lui Stilgar, Naibul, tutorele gemenilor orfani care, într-o zi, aveau să moștenească hlamida tatălui lor, Paul Muad'Dib. Deseori, noaptea, Stilgar venea, astfel, să le inspecteze sălașul, începând întotdeauna cu odaia Ghanimei, pentru a trece apoi la cea în care dormea Leto, ca să se asigure că nu-i pândea nicio amenințare.

Sunt bătrân și prost, gândi Stilgar.

Pipăi suprafața rece a proiecteurului de lumină înainte de a-l vârî la loc, în gaica de la cingătoare. Deși îi era necesar, detesta proiectorul. Era un instrument subtil al Imperiului, care putea detecta prezența organismelor vii de dimensiuni mari. Până acum, nu dezvăluisese decât copiii care-și făceau somnul în dormitoarele regale.

Stilgar știa că gândurile și sentimentele lui erau asemenea luminii dinainte. Nu-și putea înfrâna o intensă și năvalnică proiecție interioară. Acel imbold era controlat de o putere mai presus de el. Îl aducea, mereu, la acel moment în care percepea cumului de pericol. Aici se afla magnetul care putea atrage toate visurile de mărire ale Universului cunoscut. Aici zăceau imense bogății

temporale, autoritatea seculară și acel talisman mistic, cel mai puternic dintre toate: divina autenticitate a testamentului religios al lui Muad'Dib. În acești doi gemeni, Leto și sora sa, Ghanima, era concentrată o forță înfricoșătoare. Cât timp trăiau ei, Muad'Dib, deși mort, trăia în ei.

Copiii care dormeau aici nu erau doar niște copii în vârstă de nouă ani. Erau o forță a naturii, inspirând, deopotrivă, venerație și teamă. Erau copiii lui Paul Atreides, cel care devenise Muad'Dib, Mahdi al tuturor fremenilor. Muad'Dib declanșase o explozie a omenirii – o explozie care îi proiectase pe fremeni departe de lumea lor, într-un Jihad ce se revărsase peste Universul uman asemenea unui enorm și năprasnic val de putere religioasă, ale cărui amploare și autoritate omniprezentă își lăsaseră amprenta asupra fiecărei planete.

Și totuși acești copii ai lui Muad'Dib sunt făcuți din carne și sânge, gândi Stilgar. Cu două lovituri de cuțit, aș putea să le străpung inimile și apa lor ar reveni tribului.

Mintea lui înfierbântată se cutremură numai la acest gând: *Să-i omori pe copiii lui Muad'Dib!*

Dar anii îl făcuseră iscusit în arta introspecției. Stilgar cunoștea originea acestui gând înfricoșător. Sorgintea lui nu putea fi decât mâna stângă a damnaților și nu mâna dreaptă a celor ce erau binecuvântați. Pentru el, minunatele *ayat* și *burhan* ale vieții nu mai ascundeau prea multe mistere. Odinioară, fusese mândru că era fremen, că deșertul îi era prieten, că, pentru el, lumea aceasta se numea Dune, nu Arrakis, cum figura pe hărțile astrale ale Imperiului.

Cât de simple erau lucrurile pe vremea când Mântuitorul nostru părea doar un vis, gândi el. Găsindu-l pe Mahdi, am dat frâu liber delirurilor mesianice, care s-au răspândit în tot Universul. Fiecare popor subjugat de Jihad visează acum la venirea unui conducător.

Stilgar își roti ochii prin dormitorul întunecat.

Dacă, folosindu-mi cristaiul, aș reda libertatea tuturor acestor popoare, ar face din mine mântuitorul lor?

În culcușul său, Leto se foi, agitat.

Stilgar oftă. Nu apucase să-l cunoască pe bunicul după care i se dăduse numele acestui copil. Dar multă lume considera că de la el moștenise Muad'Dib forța morală. Ar fi fost cu puțință ca acel terifiant simț al *corectitudinii* să sară, acum, peste o generație? Stilgar nu era în stare să răspundă la această întrebare.

Sietch Tabr este al meu, gândi. Aici eu sunt stăpân. Sunt un Naib fremen. Fără mine, n-ar fi existat niciun Muad'Dib. Acum, există acești doi copii gemeni... și, prin Chani, care lor le-a fost mamă, iar mie mi-a fost rudă apropiată, în venele lor curge și sângele meu. Ce-am făcut din Universul nostru?

Stilgar nu-și putea explica de ce-i veneau asemenea gânduri noaptea și nici de ce se simțea atât de vinovat. Își strânse trupul în faldurile mantiei. Realitatea nu semăna deloc cu visul. Deșertul Prieten, care, cândva, se întindea de la un pol la celălalt, era acum redus la jumătate. Imensul paradis înverzit promis de legende nu adusese decât îndoiala. Nu, nu era un vis. Și, odată cu lumea sa, se schimbase și Stilgar. Fosta căpetenie de sietch nu fusese niciodată omul acesta cu raționamente complexe; Stilgar, cel de odinioară, nu cunoscuse atâtea și atâtea lucruri – arta guvernării și consecințele profunde ale celor mai mărunte decizii. Cu toate astea, avea senzația că toată această știință, această nouă subtilitate nu erau decât un strat subțire de smalt, care acoperea un bloc solid și dens de cunoaștere, ca un miez de fier. Și spre acest miez mai vechi se îndreptau gândurile sale, răspunzând parcă unei chemări insistente de întoarcere la valori mai curate.

Zgomotele matinale ale sietchului îi întrerupseră șirul gândurilor. Oamenii începeau să se miște în interiorul cavernei. O adiere ușoară îi atinse obraji: izolațiile de la porți fuseseră îndepărtate, lăsând să pătrundă răcoarea dinaintea zorilor. Iar adierea îi vorbea lui Stilgar. Îi indica ora, dar și neglijența. Locuitorii sietchului nu mai respectau stricta disciplină a apei, pe care o cunoscuseră în vremurile trecute. Și de ce ar fi respectat-o, când pe această planetă plouase, când pe cer se puteau vedea nori, când opt fremeni fuseseră surprinși și omorâți de o viitură neașteptată, într-un wadi? Până la acel accident, cuvântul *îneecat* nu

existase în limbajul Dunei. Dar Dune nu mai era decât Arrakis... iar dimineața aceasta era cea a unei zile însemnate.

Jessica, gândi Stilgar. Mama lui Muad'Dib, bunica gemenilor regali, revine astăzi pe planeta noastră. De ce a hotărât dintr-odată să pună capăt exilului ei voluntar? De ce vrea să părăsească siguranța și confortul Caladanului pentru pericolele Arrakisului?

Și mai erau lucruri care îl frământau pe Stilgar: ar putea Jessica să ghicească îndoielile lui? Era o vrăjitoare Bene Gesserit, educată în cel mai profund spirit al Comunității Surorilor și, de drept, o Cucernică Maică. Asemenea femeii aveau mintea ascuțită și erau periculoase. I-ar putea cere Doamna Jessica să se arunce în propriul lui cuțit, așa cum, demult, i se poruncise celui Umma-Protector al lui Liet-Kynes?

Și i-aș da ascultare? se întrebă Stilgar.

Încă o întrebare la care nu putea să răspundă. Dar gândurile i se îndreaptă acum spre Liet-Kynes, planetologul care nutrise cel dintâi visul transformării Dunei în lumea înverzită și primitoare ce era pe cale să devină. Liet-Kynes fusese tatăl lui Chani. Fără el, n-ar fi apărut nici visul, nici Chani, nici gemenii regali. Fragilitatea acestui lanț îl tulbura pe Stilgar.

Cum de ne-am întâlnit aici? Cum de-am putut să ne amestecăm existențele și în ce scop? Este de datoria mea să curm totul? Să distrug această măreață alianță?

Stilgar trebui să recunoască imboldul cumplit pe care-l simțea. Da, putea face această alegere. Putea să renege dragostea și familia și să ia o decizie de felul celor pe care un Naib trebuia să le ia în anumite împrejurări: o decizie de moarte pentru binele tribului. Dintr-un anumit punct de vedere, ar fi fost, desigur, un act atroce, o culme a trădării. *Să ucizi niște copii!* Dar aceștia nu erau doar „niște“ copii. Acești copii ingeraseră melanj, participaseră la orgiile de sietch, vânaseră păstrăvi de nisip în adâncul deșertului și se jucaseră împreună cu ceilalți copii fremeni... Acești copii își aveau locul lor în Consiliul Regal. Deși la o vârstă atât de fragedă, erau destul de înțelepți pentru a li se îngădui să participe la ședințele Consiliului. De fapt, doar carnea lor era tânără. În virtutea

experienței lor, erau bătrâni, dotați din naștere cu o vastă memorie genetică, deținători ai unei înspăimântătoare cunoașteri care, ca și în cazul mătușii lor, Alia, îi deosebea total de ceilalți oameni.

De nenumărate ori, în nenumărate nopți, mintea lui Stilgar se învârtise în jurul acestei *diferențe* pe care o împărtășeau gemenii și mătușa lor; de nenumărate ori fusese smuls din somn de aceste frământări și, lăsându-și visele neterminate, venise aici, în dormitoarele gemenilor. Dar acum, în această clipă, îndoielile lui se precizau. Chiar neputința de a lua o decizie era un fel de decizie – și știa asta. Gemenii, aidoma mătușii lor, deveniseră conștiinți în uter, adunaseră toate amintirile strămoșilor lor. Din cauza mirodeneiei, prin intoxicația mamelor lor, Doamna Jessica și Chani. Înainte de a deveni dependentă de mirodenie, Doamna Jessica născuse un fiu, pe Muad'Dib. Alia însă venise pe lume după mirodenie. Retrospectiv, lucrurile erau clare. Nenumăratele generații de selecție Bene Gesserit duseseră la Muad'Dib, dar în planurile Comunității nu figurase nicidecum melanjul. Desigur, Surorile cunoșteau această posibilitate, dar se temeau de ea și o numeau *Monstruozitatea*. Aceasta era aspectul cel mai cutremurător: Monstruozitatea. Cu siguranță că Surorile aveau motive întemeiate să o numească astfel. Și, dacă susțineau că Alia era o Monstruozitate, același lucru era valabil și în cazul gemenilor, deoarece și Chani avusese organismul saturat de mirodenie, iar genele ei le completaseră, cumva, pe ale lui Muad'Dib.

Gândurile lui Stilgar începură să fermenteze. Nu încăpea nicio îndoială că acești copii își depășeau tatăl. Dar în ce sens? Băiatul susținea că *este* tatăl său – și o dovedise încă de mic copil, când relatase amintiri ce nu puteau fi decât ale lui Muad'Dib. Mai erau și alți strămoși care așteptau în acest gigantic spectru de trecuți – strămoși ale căror credințe și cutume proiectau primejdii de nebănuț asupra oamenilor vii.

Monstruozități, spuneau sfintele vrăjitoare Bene Gesserit. Cu toate astea, Comunitatea râvnea la genofaza acestor copii. Vrăjitoarele aveau nevoie de spermă și de ovule, dar nu și de carnea turbulentă care le producea. Acesta să fi fost motivul

pentru care revenea acum Doamna Jessica? Cândva, rupsesse relațiile cu Bene Gesseritul pentru a-și susține consortul ducal, dar umbla zvonul că, între timp, își reluasese locul printre Surori.

Aș putea să sfârșesc o dată pentru totdeauna cu toate aceste visuri, își spuse Stilgar. Ar fi atât de simplu.

Și, din nou, căzu pradă frământărilor. Putea, într-adevăr, să aleagă această soluție? Erau copiii lui Muad'Dib răspunzători pentru realitatea care nimicea visurile altora? Nu. Ei nu erau decât lentilele prin care trecea lumina ce dezvăluia noi forme ale Universului.

Chinuită, mintea lui Stilgar încercă să se agațe de credințele fundamentale ale fremenilor. *Porunca lui Dumnezeu va veni; nu încerca s-o grăbești. Dumnezeu îți va arăta calea, cea de la care alții vor să se abată.*

Ceea ce-l tulbura mai mult decât orice era religia lui Muad'Dib. De ce făcuseră din el un zeu? De ce trebuise zeificat un om despre care toată lumea știa că era făcut din carne? Religia lui Muad'Dib, *Elixirul de Aur al Vieții*, crease un monstru birocratic care strivea tot ce era omenesc. Puterea și Religia deveniseră sinonime, iar încălcarea unei Legi însemna săvârșirea unui Păcat. Punerea la îndoială a hotărârilor Puterii căpăta imediat un iz de blasfemie. Orice răzvrătire atrăgea după sine focul iadului și judecăți implacabile.

Dar cei care luau acele hotărâri erau oameni.

Posomorât, Stilgar dădu din cap, fără a-i observa pe servitorii care tocmai intrau în Anticamera Regală pentru a-și îndeplini sarcinile matinale.

Pipăi cristaiul prins la centură și gândurile îi alergară la trecutul pe care-l simboliza această armă. Nu odată simpatizase cu rebeli ale căror răzmerițe avortate fuseseră reprimite chiar din ordinul său. Confuzia îi împăienjenea mintea. Ar fi vrut atât de mult să știe cum s-o înlătore, să se întoarcă la evidențele pe care le reprezenta acest cuțit. Dar Universul n-ar fi făcut cale înapoi. Era o mașină uriașă lansată spre vidul cenușiu al nonexistenței. Cuțitul său, dacă ar fi adus moartea gemenilor, n-ar fi făcut decât să reverbereze în acest vid, creând noi complicații, care, intrând

în rezonanță cu istoria umană, ar fi generat noi tălăzuiri de haos, îndemnând omenirea să încerce alte forme de ordine și dezordine.

Stilgar suspină, devenind treptat conștient de activitățile dimprejur. Iată, acești servitori reprezentau un fel de ordine în jurul copiilor lui Muad'Dib. Treceau de la un moment la altul, înfruntând fiecare necesitate în clipa în care ea se ivea.

Cel mai bine este să fac ca ei, își spuse Stilgar. Să înfrunt ce va fi, când va fi. Eu însumi sunt un servitor, iar stăpânul meu este Dumnezeu cel Milostiv. Și își cită singur: „Adevărat este că Noi le-am încătușat grumazul până la bărbie, ca să-și înalțe capetele; și am ridicat o stavilă înaintea lor și o stavilă în spatele lor; și deasupra lor am așezat un acoperiș, ca să nu poată vedea.“

Așa glăsuia vechea religie fremenă.

Stilgar dădu din cap, într-o tăcută aprobare. *A vedea*, a cunoaște momentul următor, așa cum putuse să deslușească Muad'Dib viitorul, era o forță ce se exercita împotriva a ceea ce era omenesc, creând alte locuri pentru decizii. O descătușare putea să însemne doar un capriciu al lui Dumnezeu, un act a cărui complexitate depășea înțelegerea omenească.

Mâna lui Stilgar se desprinse de pe mânerul cristaiului. Degetele păreau încă încleștate de amintirea formei lui. Dar lama, care cândva scânteiasă în gura deschisă a unui vierme de nisip, rămase în teacă. Fiindcă Stilgar știa că nu poate s-o scoată pentru a-i sacrifica pe gemeni. Decizia lui era luată. Mai bine să păstreze acea veche virtute pe care o prețuise dintotdeauna: loialitatea. Mai bine complicațiile pe care puteai crede că le cunoști, decât cele care sfidau cunoașterea. Mai bine prezentul, decât viitorul unui vis. Căci visurile puteau fi deșarte și dureroase: o știa după gustul amar pe care-l simțea în gură.

Nu! Gata cu visurile!

„ÎNTREBARE: L-ai văzut pe Propovăduitor?”

RĂSPUNS: Am văzut un vierme de nisip.

ÎNTREBARE: Ce-i cu viermele de nisip?

RĂSPUNS: Ne dă aerul pe care-l respirăm.

ÎNTREBARE: Atunci, de ce îi distrugem ținutul?

RĂSPUNS: Pentru că Shai-Hulud (viermele zeificat) a poruncit așa.“

Enigmele Arrakisului de Harq al-Ada

După obiceiul fremen, gemenii Atreides se treziră cu o oră înaintea zorilor. Amândoi, în odăile lor separate, căsără și se întinseră în aceeași clipă. În jurul lor, activitățile matinale ale grotei erau în plină desfășurare. Dinspre anticameră, îi auzeau pe servitorii care pregăteau micul dejun, o simplă fiertură cu nuci și curmale amestecate într-un lichid provenit din fermentația parțială a mirodeniei. Lumina blândă, galbenă, a licurigloburilor din anticameră pătrundea pe sub arcadele deschise ale dormitoarelor. În această lumină plăpândă, cei doi copii se îmbrăcară repede, fiecare trăgând cu urechea la mișcările celuilalt. După cum se înțeleseseră dinainte, se echipară amândoi cu distraie menite să-i apere de vântul fierbinte și uscat al deșertului.

Își făcură apariția în anticameră simultan și observară numai-decât surpriza pe care le-o provocaseră celor prezenți. Leto purta,

peste griul lucios al distraiului, o capă cafenie, tivită cu negru. Capa surorii sale era verde și, la fel ca a lui, prinsă la gât cu o agrafă de aur – șoimul Atreizilor, cu ochi de rubin.

Harah, una dintre soțiile lui Stilgar, comentă:

– Văd că v-ați ales anume hainele, în cinstea bunicii voastre.

Leto își luă în tăcere bolul, înainte de a ridica ochii spre fața smeadă și ridată a femeii. Clătină încet din cap, apoi spuse:

– De unde știi că nu ne-am ales hainele în cinstea noastră?

Harah îi susținu privirea ironică, fără să clipească.

– Ochii mei sunt la fel de albaștri ca ai voștri! replică ea.

Ghanima izbucni în râs. Harah rămânea o adeptă a jocului fremen al cimiliturilor. Printr-o singură propoziție, spusese: „Nu încerca să mă iei peste picior, băiete. Vei fi având tu sânge regal, dar purtăm, amândoi, stigmatul melanjului: ochi fără alb. Ce fremen are nevoie de podoabă sau de cinste mai mare ca asta?”

Leto zâmbi, legănându-și capul ca și când ar fi vrut să-și exprime regretul.

– Harah dragă, spuse el, dac-ai fi fost un pic mai tânără și nu i-ai fi aparținut deja lui Stilgar, te-aș fi luat eu.

Harah acceptă această mică victorie și le făcu un semn servitorilor să-și reia îndatoririle în vederea acestei zile importante.

– Să mâncați tot, se adresă apoi gemenilor. Astăzi va trebui să fiți cât mai în formă.

– Vasăzică recunoști că nu suntem destul de în formă pentru bunica noastră? întrebă Ghanima, cu gura plină.

– Să nu te temi de ea, Ghanima, zise Harah.

Leto mai înghiți o lingură de fiertură și-i aruncă femeii o privire iscoditoare. Harah avea acel bun-simț al omului din popor, care-i îngăduia să dibuie al naibii de repede jocul subtilităților.

– Crezi că-și va închipui că ne temem de ea? întrebă el.

– Nu cred. Nu uita că ne-a fost Cucernică Maică. O cunosc destul de bine.

– Cum s-a îmbrăcat Alia? se interesă Ghanima.

– Încă n-am avut ocazia s-o văd, răspuse laconic Harah, îndepărtându-se.

Leto și Ghanima schimbă o privire plină de înțelesuri pe care le cunoșteau numai ei, apoi se grăbiră să-și golească bolurile. Câteva clipe mai târziu, ieșeau în marele pasaj central al sietchului.

– Așadar, de astăzi avem o bunică, rosti Ghanima într-una dintre limbile vechi pe care le moșteniseră în memoria genetică.

– Alia e foarte nervoasă, comentă Leto.

– Cui i-ar făcea plăcere să renunțe la atâta putere?

Leto râse printre buze, un râs ciudat de matur pentru corpul lui de copil.

– Nu-i vorba numai de asta, spuse el.

– Vor observa oare și ochii mamei ei ceea ce-am observat noi?

– De ce nu?

– Da... Probabil că de asta se teme Alia.

– Cine cunoaște mai bine Monstruozitatea decât Monstruozitatea însăși?

– S-ar putea să ne și înșelăm, știi, observă Ghanima.

– Dar nu ne înșelăm, zise Leto, și cită din Cartea Azhar a Bene Gesseritului: „Pe bună dreptate și dintr-o cumplită experiență numim un pre-născut *Monstruozitate*. Căci cine poate ști ce personaj blestemat, pierdut în monstruosul nostru trecut, ar putea pune stăpânire pe carnea vie?”

– Cunoasc istoria, spuse Ghanima. Dar, dacă-i adevărată, de ce nu suntem și noi victimele acestui atac lăuntric?

– Poate pentru că părinții noștri veghează înlăuntrul nostru, răspuse Leto.

– În cazul ăsta, de ce n-o veghează cineva și pe Alia?

– Nu știu. Poate fiindcă unul dintre părinții ei se mai află printre cei vii. Sau poate că, pur și simplu, noi suntem încă tineri și mai puternici. Cine știe dacă nu cumva, când vom fi vârstnici și mai cinici...

– Va trebui să fim foarte prudenți cu această bunică, spuse Ghanima.

– Și să nu discutăm cu ea despre acel Propovăduitor care rătăcește pe cuprinsul planetei rostind erezii?

– Doar nu crezi cu adevărat că e tatăl nostru!

- N-am nimic de spus în această privință, dar Alia se teme de el. Ghanima clătină cu îndărătnicie din cap.

- Nu pot să cred în aiureala asta cu Monstruoziitatea!

- Ai tot atâtea amintiri ca și mine. Poți să crezi ce vrei tu să crezi.

- Tu însă crezi că este fiindcă noi n-am încercat încă transa mirodeniei, ca Alia?

- Exact asta cred.

Tăcură, urmând încet șuvoiul mulțimii care se scurgea prin pasajul central. Era răcoare în Sietch Tabr, dar distraiele țineau de cald și gemenii păstrasera glugile condensatoare date pe spate, lăsându-și descoperit părul roșcat. Chipurile lor, aproape identice, purtau pecetea genelor comune: aceeași gură generoasă, aceiași ochi mari și complet albaștri, ai dependenței de mirodenie.

Leto fu primul care o observă apropiindu-se pe mătușa lor, Alia.

- Uite-o! rosti el simplu, folosind în semn de avertisment graiul de luptă al Atreizilor.

Când Alia se opri în fața lor, Ghanima înclină capul și zise:

- *Captura de război* o salută pe ilustra ei rudă.

Recurgând la același dialect chakobsa, Ghanima voia să accentueze traducerea numelui ei fremen: *Captură de război*.

- După cum vezi, dragă mătușă, spuse Leto, suntem pregătiți pentru întâlnirea de astăzi cu mama ta.

Alia, singura persoană din întregul anturaj al casei regale care nu se pierdea cu firea la comportamentul adult al celor doi copii, îi fulgeră, pe rând, cu privirea, apoi șuieră:

- Struniți-vă limba, voi doi!

Părul ei de culoarea bronzului era strâns la spate cu două acverigi de aur. Pe ovalul feței, expresia încruntată îi transformase gura cărnăasă într-o linie subțire și făcuse să-i apară riduri mărunte în colțurile ochilor albastru-în-albastru.

- V-am prevenit pe amândoi cum să vă purtați astăzi, urmă ea. Motivele le cunoașteți la fel de bine ca mine.

- Noi cunoaștem motivele tale, mătușă, dar s-ar putea ca tu să nu le cunoști pe-ale noastre, zise Ghanima.

- Ghani! mârâi Alia.

Leto o săgetă cu privirea și spuse:

- Astăzi, mai mult ca oricând, nu vom admite să facem pe copiii nătângi!

- Nu v-a cerut nimeni așa ceva, replică Alia. Dar credem că n-ar fi înțelept din partea voastră să-i treziți mamei mele gânduri periculoase. Irulan e de aceeași părere. Cine știe ce rol va alege Doamna Jessica? În definitiv, e o Bene Gesserit.

Leto clătină din cap, întrebându-se: *Cum de nu ghicește Alia bănuiala noastră? A mers deja prea departe?* Scrută cu atenție subtilele repere genetice care pe chipul Aliei trădau prezența bunicii ei dinspre mamă. Baronul Vladimir Harkonnen nu fusese un personaj tocmai agreabil. Gândul îl făcu pe Leto să simtă zbuciumul vag al propriei sale neliniști: *Dar e și strămoșul meu.*

- Doamna Jessica a fost educată pentru a domni, rosti el.

Ghanima încuviință cu un gest al capului și întrebă:

- De ce-a ales acest moment pentru a veni înapoi?

Alia se încruntă o clipă, apoi zise:

- Poate doar ca să-și revadă nepoții...

Așa tragi tu nădejde, dragă mătușă, gândi Ghanima. *Dar e al naibii de improbabil.*

- Aici nu poate domni, reluă Alia. Are Caladanul. Ar trebui să-i fie de-ajuns.

Adoptând un ton împăciuitoare, Ghanima spuse:

- Când tatăl nostru s-a dus să moară în inima deșertului, te-a desemnat Regentă. El...

- Ai de formulat vreo plângere? o întrerupse Alia.

- A fost o alegere judicioasă, interveni Leto, preluând ideea surorii sale. Erai singura persoană care știa ce-nseamnă să te naști așa cum ne-am născut noi.

- Se zvonește că mama s-a întors la Comunitate, zise Alia. Și știți amândoi ce crede Bene Gesseritul despre...

- Monstruoziitate, completă Leto.

- Da! rosti mușcător Alia.

- Dacă ai fost vrăjitoare odată, vrăjitoare rămâi viața toată, zice-o vorbă, supralicită Ghanima.

Surioară, te aventurezi într-un joc periculos, gândi Leto, dar o sustinu, spunând:

– Bunica noastră a fost o persoană ceva mai simplă decât altele de același rang. Posezi toate amintirile ei, Alia; cu siguranță că știi la ce să te-astepti.

– Mai simplă! exclamă Alia, clătinând din cap. Privirea ei parcurse în lung și-n lat pasajul plin de lume, înainte de a reveni la gemeni. Dacă mama ar fi fost mai puțin complexă, voi doi n-ați mai fi aici, și nici eu. Aș fi fost primul ei copil și nimic din toate astea... (Se întrerupse, cu o mișcare ce era jumătate fior, jumătate ridicare din umeri.) Vă atrag încă o dată atenția: fiți cu băgare de seamă la ce faceți astăzi. (Ridică ochii și privi în lungul pasajului.) Vin gărzile mele.

– Și rămâi de părere că pentru noi e mai sigur să nu te-nsoțim la spațioport? întrebă Leto.

– Așteptați aici. Vin eu cu ea.

Leto schimbă o privire cu sora sa, apoi zise:

– Ne-ai spus în repetate rânduri că amintirile pe care le deținem de la cei dinaintea noastră nu ne vor fi de folos decât atunci când vom fi dobândit destulă experiență cu propriile noastre trupuri pentru a le conferi realitate. Credem acest lucru. Și mai credem că sosirea bunicii noastre anunță schimbări primejdioase.

– Fiți convinși, spuse Alia.

Se întoarse și, încadrată numaidecât de escortă, porni cu pași rezezi spre intrarea principală, unde stăteau în așteptare ornitopterele.

Ghanima își șterse o lacrimă în colțul ochiului drept.

– Apă pentru morți? șopti Leto, prinzând-o de braț.

Ea inspiră adânc, o inspirație ca un suspin. Își observase mătușa, făcând apel la toate experiențele ancestrale acumulate în ea.

– Transa mirodeniei a dus la asta? întrebă, deși știa ce avea să-i răspundă fratele ei.

– Ai vreo ipoteză mai bună?

– Presupun că așa ar fi... de ce nu i s-a întâmplat același lucru tatălui nostru... sau chiar bunicii?

Leto își studie sora preț de o clipă.

– Cunoști răspunsul la fel de bine ca mine. Când au sosit pe Arrakis, personalitățile lor erau deja formate. Transa mirodeniei... mă rog... (Ridică din umeri.) Ei nu se născuseră înlăuntrul acestei lumi pe care o posedau deja strămoșii lor. Alia, în schimb...

– De ce n-a crezut avertismentele Bene Gesseritului? (Ghanima își mușcă buza de jos.) Avea la dispoziție aceleași surse de informație ca și noi.

– Surorile o numeau deja Monstruozitate. Pe tine nu te-arta să afli dacă poți fi mai puternică decât toate acele...

– Nu, nu m-arta!

Ghanima ocoli privirea sfredelitoare a fratelui ei. Se cutremură. Îi era de-ajuns să-și consulte memoria genetică pentru a descoperi, reliefându-se cu pregnanță, avertismentele Comunității. Pre-născuții tindeau în mod vădit să devină adulți cu porniri malefice. Iar cauza probabilă... Din nou, Ghanima se cutremură.

– Păcat că printre străbunii noștri nu sunt și câțiva pre-născuți, spuse Leto.

– Poate că sunt.

– Dacă erau, am fi... Ah, da... Vechea întrebare fără răspuns: avem, cu adevărat, acces liber la întregul șir de experiențe al fiecăruia dintre înaintașii noștri?

După tumultul propriilor sale emoții, Leto știa cât de mult o tulburau aceste cuvinte pe sora sa. Era o întrebare la care cugetaseră de nenumărate ori împreună, fără a ajunge la vreo concluzie.

– Va trebui să tergiversăm, și iar să tergiversăm, ori de câte ori ea ne va incita să încercăm transa, reluă Leto. Trebuie să evităm cu orice preț o supradoză de mirodenie. Pentru noi, asta e cea mai bună strategie.

– O supradoză ar însemna o cantitate enormă, observă Ghanima.

– Gradul nostru de toleranță e, probabil, destul de ridicat, admise Leto. Se vede după câtă mirodenie absoarbe Alia.

– Mi-e milă de ea. Cât de subtilă și de perfidă trebuie să fi fost isпита, punând stăpânire pe ea încetul cu încetul, până în clipa în care...

– Da, Alia este o victimă... a Monstruozității.

– Dar s-ar putea să ne și înșelăm.

- Ce-i drept.
- Mereu mă întreb dacă următoarea memorie ancestrală peste care voi da nu va fi cea care...
- Trecutul nu-i mai departe de perna pe care dormi.
- Trebuie să găsim prilejul de a discuta despre asta cu bunica noastră.
- Așa mă îndeamnă și pe mine memoria ei dinăuntru, spuse Leto.
- Ghanima îi susținu privirea, înainte de a conchide:
- Când știi prea multe, nu-i deloc ușor să iei decizii simple.

„Sietchul din pragul deșertului
 A fost al lui Liet, a fost al lui Kynes,
 Apoi al lui Stilgar, al lui Muad'Dib, mai târziu,
 Și, pe urmă, din nou al lui Stilgar.
 Rând pe rând, Naibii dorm în deșert,
 Dar sietchul dăinuie lângă nisipuri.“

Fragment dintr-un cântec fremen

Despărțindu-se de gemeni, Alia își simți bătăile năvalnice ale inimii. Pentru câteva secunde fremătătoare, fusese cât pe ce să cedeze unui imbold de-a rămâne cu ei și a-i implora s-o ajute. Ce slăbiciune prostească! Numai amintirea ei îi așternea în cuget o tăcere alarmantă. S-ar încumeta oare gemenii să recurgă la preștiință? Nu se putea să nu fie ispitiți de acea cale pe care tatăl lor se pierduse, acea transă a mirodeniei, cu viziunile viitorului unduind ca un voal în bătaia unui vânt capricios.

De ce nu pot să văd viitorul? se întrebă Alia. De ce, oricât m-aș strădui să-l deslușesc, se ferește de mine?

Trebuia să facă în așa fel, încât să încerce și gemenii, își spuse ea. Cumva, puteau fi ademeniți. Aveau curiozitatea oricărui copil și, în plus, amintiri care traversau milenii.

Întocmai ca și mine.

Gărzile deschiseseră izolațiile de la intrarea principală a sietchului și se dădură în lături. Alia ieși pe platforma unde așteptau ornitopterele. Dinspre deșert bătea un vânt care purta perdele diafane de praf, dar cerul era senin. Trecerea de la strălucirea difuză a licurigloburilor din grotă la lumina zilei o făcu pe Alia să-și schimbe brusc șirul gândurilor.

De ce se întorcea Doamna Jessica astăzi? Ajunseseră vorbe pe Caladan? Vorbe despre felul în care Regența era...

– Trebuie să ne grăbim, Doamnă! rosti unul dintre soldați, ridicând glasul pentru a acoperi șuierul vântului.

Alia se lăsă ajutată să urce la bordul topterului ei și-și prinse centura de siguranță, în timp ce același gând continua s-o frământa.

De ce acum?

Când aripile ornitopterului coborâră și aparatul își luă zborul, avu senzația fizică a strălucirii și a puterii ei, dar acestea erau elemente fragile, atât de fragile!

De ce acum, când planurile ei nu erau încă definitive?

Perdelele de praf se destrămară, depărtându-se, și, în lumina puternică a soarelui, Alia putu să vadă peisajul în schimbare al planetei: arhipelaguri vaste de vegetație, acolo unde, odată, nu existase decât pământ arid.

Fără o viziune a viitorului, pot să eșuez. Oh, de-aș fi în stare să văd cum vedea Paul, aș putea săvârși adevărate minuni! Pe mine nu m-ar afecta cu nimic amarul viziunilor preștiente.

Simți dintr-odată o sete chinuitoare și un frison îi străbătu trupul. Ar fi vrut atât de mult să se poată descotorosi de putere, să fie asemenea celorlalți – oarbă, în siguranța deplină a beznei, ducând semiexistența hipnoidă în care șocul nașterii îi arunca pe cei mai mulți dintre oameni. Dar nu! Era de obârșie Atreides, născută dintr-o mamă intoxicată cu mirodenie, victima unei percepții care venea din adâncul veacurilor.

De ce se întoarce mama astăzi?

Însoțită, fără doar și poate, de Gurney Halleck, același slujitor devotat, mercenarul loial, slut la chip, deschis la suflet, muzicianul care știa să cânte la fel de bine acordurile morții, folosind

șiful, ca și pe cele desfătătoare ale balisetului cu nouă coarde. Se zvonea că devenise amantul Doamnei Jessica. Era un lucru ce rămânea de verificat, căci ar fi putut constitui o pârghie eficientă.

Brusc, Alia nu-și mai dori să fie ca toți ceilalți.

Leto trebuie determinat să accepte transa.

Își aminti că-l întrebase pe băiat ce atitudine avea să adopte față de Gurney Halleck. Iar Leto, intuind dedesubtul întrebării, îi răspunsese că Halleck era loial „unei greșeli“, adăugând: „Avea un adevărat cult pentru... tata.“

Infima ezitare nu-i scăpase Aliei, Leto fusese pe punctul de a spune: „Pentru mine.“ Da, era greu, câteodată, să separi memoria genetică de glasul cărnii vii. Gurney Halleck n-avea să-l ajute pe Leto în această privință.

Un zâmbet rece flutură pe buzele Aliei.

După moartea lui Paul, Gurney hotărâse să se întoarcă pe Caladan, împreună cu Doamna Jessica. Revenirea sa pe Arrakis avea să complice multe lucruri. Firele încurcate ale personalității lui aveau să se amestece printre itele existente. Inițial, îl slujise pe tatăl lui Paul – și succesiunea era evidentă: Leto I, Paul, Leto II. Iar, conform planului Bene Gesserit: Jessica, Alia, Ghanima – ramura secundară. Da, accentuând confuzia identităților, Gurney se putea dovedi util.

Ce-ar face dac-ar descoperi că purtăm în noi sângele Harkonnenilor, al acelor Harkonneni pe care-i urăște atât de amarnic?

Zâmbetul de pe buzele Aliei deveni introspectiv. Gemenii erau, în definitiv, copii. Niște copii cu nenumărați părinți, care-și aveau propria memorie și, în același timp, memoriile tuturor celorlalți. De pe platforma de la Sietch Tabr, aveau să observe siajul navetei care-o aducea pe bunica lor. Această dungă de foc, vizibilă pe cer deasupra Bazinului Arrakeen, avea să confere mai multă realitate sosirii Jessicai pentru nepoții ei?

O să mă întreb despre educația lor, gândi Alia. Dacă am grijă să combin cu suficientă chibzuință disciplinele prana și bindu, îi voi răspunde că gemenii se educă singuri, așa cum m-am educat și eu.

Și-am să-i citez chiar pe nepotul ei: „Printre responsabilitățile guvernării se află și aplicarea pedepsei... dar numai când o cere victima.“

Aliei îi dădu atunci prin minte că, dacă reușea să o facă pe Doamna Jessica să-și îndrepte întreaga atenție spre gemeni, alții ar fi putut să scape unei examinări mai amănunțite.

Asta se putea face. Leto era, în foarte multe privințe, la fel ca Paul. Nici nu era de mirare. Putea să fie Paul oricând voia. Chiar și Ghanima poseda această aptitudine năucitoare.

După cum și eu pot fi mama sau oricare dintre cei care și-au împărțit viețile cu noi.

Alia alungă acest gând, privind pe geam în timp ce topterul survola stâncile Scutului de Piatră. Apoi se întrebă: *Oare ce va fi simțit mama părăsind lumea blândă a Caladanului și securitatea apei pentru a reveni pe Arrakis, planeta-deșert unde Ducele ei fusese asasinat, iar fiul ei murise ca un martir?*

De ce se întorcea Doamna Jessica într-un moment ca acesta?

Alia nu izbutea să deslușească niciun răspuns sigur. Putea să împărtășească percepțiile unui ego străin, dar, când experiențele urmau căi divergente, motivațiile începeau să difere și ele. Nucleul deciziilor consta în acțiunile personale ale indivizilor. Pentru pre-născuți, *mulți-născuții* Atreides, aceasta rămânea o realitate absolută, o altă formă de naștere: desprinderea totală a ființei din carne, a ființei cu respirație, de matricea din care dobândise conștiința multiplă.

Alia nu vedea nimic straniu în faptul că își iubea mama și, în același timp, o ura. Aceasta era o cerință, un echilibru necesar, care excludea vinovăția și reproșul. Unde se puteau opri iubirea și ura? I se putea reproșa Bene Gesseritului că stabilise un anumit făgaș pentru Doamna Jessica? Atunci când memoria acoperea milenii, vinovăția și reproșul deveneau greu de deslușit. Comunitatea Surorilor încercase să ajungă, prin selecție genetică, la Kwisatz Haderach, echivalentul masculin al unei Cucernice Maici în deplinătatea forțelor sale... Și, mai mult, o ființă dotată cu o conștiință și o sensibilitate superioare. Kwisatz Haderach, cel care putea fi în mai multe locuri deodată. Doamna Jessica,

simplicu pion în acest joc genetic, avusese proasta inspirație să se îndrăgostească de partenerul care-i fusese desemnat exclusiv în scopuri de reproducere. Dând curs dorinței Ducelui ei iubit, concepușe un fiu și nu fiica pe care Bene Gesseritul îi poruncise s-o aducă pe lume ca întâiul născut.

Iar eu, al doilea copil, m-am născut după ce devenise dependentă de mirodenele! Și acum Surorile mă resping. Acum le e frică de mine! Au și de cel...

Paul, mult râvnitul lor Kwisatz Haderach, se născuse cu o viață mai devreme. O mică eroare într-un plan de anvergură. Acum, Comunitatea avea de făcut față unei alte probleme: Monstruozitatea – purtătoarea genelor prețioase pe care Bene Gesseritul urmărise să le obțină, preț de atâtea generații.

O umbră trecu pe deasupra ei și Alia ridică ochii. Escorta aeriană evolua în formație de acoperire, în vederea aterizării. Iritată de propriile-i gânduri, Alia clătină cu nervozitate din cap. La ce-i folosea să evoce vechile existențe și să amestece toate greșelile? Tot ce conta era actuala existență, o existență nouă și reală.

Duncan Idaho făcuse apel la percepția sa de mentat, la facultățile lui de calculator uman, pentru a încerca să răspundă la întrebarea despre motivul revenirii Jessicai. Concluzia lui era că Jessica venea pentru a prelua gemenii în folosul Comunității, întrucât erau și ei purtătorii aceluiași prețioase gene. Nu era exclus ca Duncan să aibă dreptate. Părea un motiv suficient pentru a o smulge pe Doamna Jessica din autoizolarea de pe Caladan. Dacă așa-i porunciseră Surorile... La naiba, ce alt motiv ar fi determinat-o să se întoarcă pe această lume care îi provocase atâtea suferințe?

„Vom vedea“, murmură Alia.

În aceeași clipă, simți ornitopterul aterizând pe terasa Citadelii – o zdruncinătură violentă, care avu darul să-i trezească un presentiment sinistru.

„**Melanj** (*me'-lange* sau *ma, lanj*), s.n., etimologie incertă (presupus derivat din vechea limbă franzh terană): a) amestec pe bază de mirodenii; b) mirodenie de pe planeta Arrakis (Dune), ale cărei proprietăți geriatriche au fost descoperite de Yanshuph Ashkolo, chimist al Curții Regale, sub domnia lui Shakkad cel Înțelept; melanjul arrakian, existent numai în nisipurile din inima deșertului de pe Arrakis, este asociat cu viziunile profetice ale lui Paul Muad'Dib (Atreides), primul Mahdi al fremenilor; utilizat, în egală măsură, de Navigatorii Ghildei Spațiale și de Comunitatea Bene Gesserit.“

Dicționarul Regal, ediția a V-a

In lumina zorilor, cele două feline uriașe traversară, cu salturi suple, creasta stâncoasă. Nu porniseră încă la vânătoare; deocamdată doar își inspectau teritoriul. Erau tigri Laza, a căror rasă, ameliorată genetic, fusese introdusă pe Salusa Secundus cu opt milenii în urmă. Manipulările genetice suprimaseră anumite trăsături dominante ale tigrului teran, pentru a intensifica altele. Colții rămăseseră lungi. Capetele erau masive, cu ochi vioi și inteligenți. Labele, mai late, spre a ușura deplasarea pe teren accidentat sau nisipos, aveau gheare retractile, care atingeau zece centimetri lungime și ale căror vârfuri erau ascuțite ca briciul,

datorită efectului de abraziune al tecilor. Ocrul uniform al blăni îi făcea aproape invizibili pe nisip. Un ultim detaliu îi deosebea radical de strămoșii lor: servostimulatoarele care le fuseseră implantate în creier la scurt timp după naștere. Stimulatoarele îi transformau în marionete ale celui ce posedă emițătorul.

Era frig și când animalele se opriră pentru a scruta terenul, răsuflarea lor se preschimbă în abur. Acest ținut de pe Salusa Secundus fusese anume lăsat arid și sălbatic pentru a adăposti cei câțiva păstrăvi de nisip aduși prin contrabandă de pe Arrakis și abia menținuți în viață, în iluzia că, într-o zi, monopolul melanjului va putea fi distrus. Peisajul pe care-l contemplau tigrii Laza era punctat de stânci roșietice și tufe răzlețe, ca niște pete verzi-argintii în umbrele lungi ale dimineții.

Cu o tresărire abia perceptibilă, felinele deveniră deodată atente. Încet, ochii lor alunecară spre stânga, apoi capetele li se întoarseră în aceeași direcție. Departe, la poalele crestei, doi copii urcau anevoie prin fâgașul secăt al unui torent, ținându-se de mână. Nu păreau să aibă mai mult de nouă sau zece ani standard. Aveau amândoi părul roșcat și fiecare purta, peste distrai, o somptuoasă burka albă, având pe tivul de jos și pe marginea glugii motivul capului de șoim al Casei Atreides brodat cu fir de mărgăritar. Copiii sporovăiau nepăsători și vocile lor răzbăteau cu claritate până în locul în care pândeau fiarele. Tigrii cunoșteau acest joc; participaseră la el în mai multe rânduri, dar, deocamdată, rămăseră pasivi, așteptând semnalul de atac al stimulatoarelor.

Un om își făcu apariția, pe o culme, în spatele lor. Omul rămase nemișcat, observând scena: felinele și copiii. Purta uniforma de campanie a sardaukarilor, gri și negru, cu însemne de Levenbrech – aghiotant de Bashar. O curea petrecută pe după gât și pe sub brațe, ca un ham, îi fixa micul emițător pe piept, unde comenzile erau, din orice poziție, la îndemână.

Felinele nu întorseseră capul la apariția lui. Îl cunoșteau pe acest om după zgomotul mișcărilor și după miros. Sardaukarul coborî tiptil, aplecat, se opri la doi pași de fiare, își șterse sudoarea de pe frunte. Chiar dacă aerul era rece, urmărirea fusese

toridă. Din nou, ochii spălăciți ai Levenbrechului cercetară scena: felinele și copiii. Cu degetul, împinse sub casca neagră o șuviță de păr blond și ud de transpirație, apoi atinse microfonul implantat în laringe.

- Animalele i-au reperat.

O voce îi răspunse în receptoarele grefate în dosul urechilor.

- Le vedem.

- Acum? întrebă Levenbrechul.

- Ar putea să-i atace fără declanșarea semnalului?

- Sunt pregătite.

- Foarte bine. Să vedem dacă patru ședințe de condiționare au fost suficiente.

- Spuneți-mi când sunteți gata.

- Oricând.

- Atunci, să-i dăm drumul, rosti Levenbrechul.

Îndepărtă o baretă care proteja un buton roșu din partea dreaptă a emițătorului și apăsa pe buton. Cei doi tigri erau acum eliberați din lesa lor electronică. Omul rămase, totuși, cu degetul deasupra butonului negru de sub cel roșu, pregătit să oprească fiarele, dacă s-ar fi întors să-l atace. Dar ele nu-i acordară nicio atenție. Ghemuindu-se, începură să coboare cu mișcări furișate panta, în direcția copiilor. Labele lor enorme păreau să alunece pe deasupra solului.

Levenbrechul se lăsă pe vine, cu ochii țintă la tigri. Știa că undeva, în preajma lui, un transochi camuflat transmitea totul pe ecranul unui monitor secret din Palatul Prințului.

Brusc, felinele prinseră să alerge în salturi mari, țâșnind la atac.

Copiii, atenți la urcușul anevoios printre stânci, nu sesizară pericolul. Unul dintre ei râse - un sunet ascuțit, cristalin în liniștea văii. Celălalt se împiedică și, întorcând capul în momentul în care-și regăsea echilibrul, văzu animalele. Arătă cu mâna și exclamă:

- Ia uite!

Amândoi se opriră, mirați de această întâmplare neașteptată. Se aflau încă în aceeași poziție în clipa în care tigrii Laza îi

doborâra, fiecare fiară câte un copil. Muriră pe loc, nespectaculos, cu șira spinării ruptă instantaneu. Fiarele începură să se hrănească.

- Să-i chem înapoi? întrebă Levenbrechul.

- Lasă-i să termine. Au făcut treabă bună. Nici nu mă îndoiam: sunt o pereche superbă.

- Cea mai bună cu care-am avut de-a face, încuviință Levenbrechul.

- E-n regulă. Trimitem un aparat să te ia de acolo. Acum o să întrerupem comunicația.

Levenbrechul se ridică în picioare și se întinse. Evită să privească direct spre versantul din stânga, unde sclipirea unei raze de soare îi dezvăluise prezența transochiului prin intermediul căruia Basharul aflat departe, în ținutul înverzit al Capitoliului, urmărise felul în care-și îndeplinise misiunea. Zâmbi mulțumit. Acțiunea de azi avea să-i aducă în mod sigur o avansare. Se și vedea cu însemnele de Bator pe gulerul uniformei. După asta, avea să urmeze cele de Burseh... Și, poate, într-o zi, chiar cele de Bashar. Cei care slujeau cu vrednicie și devotament în trupele lui Farad'n, nepotul regretatului Shaddam IV, erau recompensați cu avansări generoase. Iar mai târziu, când Prințul își va fi reluat locul convenit pe tron, avea să urmeze recompense și mai mari. Putea spera să obțină mai mult decât gradul de Bashar. O mulțime de baronii și de ducate aveau să fie disponibile pe numeroasele lumi ale Imperiului... după ce vor fi fost eliminați gemenii Atreides.